

EUROOPA ÜHENDUSTE KOMISJON

Brüssel 21.9.2006
KOM(2006) 514 lõplik

**KOMISJONI TEATIS NÕUKOGULE, EUROOPA PARLAMENDILE NING
EUROOPA MAJANDUS- JA SOTSIAALKOMITEELE**

**Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiivi 1997/7/EÜ
(tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral)
rakendamise kohta**

EESSÕNA

Käesoleva teatise eesmärk on anda aru nõukogule, Euroopa Parlamendile ja Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele **direktiivi 1997/7/EÜ (tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral) rakendamise kohta liikmesriikides.**

Teatise II lisas sätestatakse ka avalik küsimustik. Küsimustiku eesmärki ja sellele vastamise korda on samuti käsitletud II lisas.

**KOMISJONI TEATIS NÕUKOGULE, EUROOPA PARLAMENDILE NING
EUROOPA MAJANDUS- JA SOTSIAALKOMITEELE**

**Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiivi 1997/7/EÜ
(tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral)
rakendamise kohta**

(EMPs kohaldatav tekst)

SISUKORD

EESSÕNA.....	2
1. Sissejuhatus.....	4
2. Direktiivi põhisätted.....	4
3. Mõisted – artikkel 2.....	6
4. Kohaldamisala – artikli 3 erandid.....	6
5. Eelteabe nõue – artikkel 4.....	8
6. Teavet kinnitav kiri – artikkel 5.....	9
7. Taganemisõigus – artikkel 6.....	9
8. Lepingu täitmine – artikkel 7.....	10
9. Teatavate sidevahendite kasutamise piirangud – artikkel 10.....	11
10. Järeldused.....	11
I LISA.....	12
II LISA.....	14
III LISA.....	17
IV LISA.....	18

1. SISSEJUHATUS

Kõik liikmesriigid on Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiivi 1997/7/EÜ (tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral)¹ (edaspidi “direktiiv”) riiklikku õigusse üle võtnud (vt I lisa). Käesolevas dokumendis (edaspidi “aruanne”) esitab komisjon aruande direktiivi rakendamise kohta, nagu on sätestatud direktiivi artikli 15 lõikes 4.² Artikli 15 lõikes 4 määratud tähtajast ei peetud kinni seetõttu, et mõnes 15 liikmesriigist võeti direktiiv üle hilinemisega. Komisjon otsustas teatise avaldamise edasi lükata kuni 10 liikmesriigi ühinemiseni, et oleks võimalik esitada aruanne olukorra kohta kõigis 25 liikmesriigis.

Küsimustik on lisatud käesolevale aruandele (II lisa). Küsimustiku eesmärk on konsulteerida huvitatud isikutega mitmete direktiiviga seotud küsimuste üle. Eelkõige jälgib komisjon, kas riikide ülevõtmise erinevused, mis tulenevad direktiivis sätestatud reguleerimisvõimalustest, ja artiklis 14 sätestatud miinimumklausli kasutamine, kus on öeldud, et tarbijakaitse kõrgema taseme tagamiseks võivad liikmesriigid käesoleva direktiivi reguleerimisalas kehtestada või säilitada rangemad sätted, kui need on kooskõlas asutamislepinguga, on mõjutanud siseturgu, firmasid ning tarbijate usaldust piiriüleste tehingute puhul.

Komisjon ei kavatse teha ettepanekut direktiivi läbivaatamiseks enne, kui tarbijaalase ühenduse õigustiku (edaspidi “ühenduse õigustiku”) läbivaatamise diagnoosimisetapp on viidud lõpule (vt III lisa). Läbivaatamise eesmärk on hinnata tarbijakaitset esinevaid puudusi, mis tulenevad eelkõige uutest tehnoloogiatest ja turundusvõtetest, nagu internet ja m-äri, ning leida üles erinevate läbivaadatavate tarbijadirektiivide ebakõlad. Küsimustikuga algatatava konsultatsiooni ja direktiivi läbivaatamise tulemuste põhjal otsustab komisjon, kas kaugmüügi valdkonnas on vajalikud täiendavad õiguslikud algatused, mis oleksid kooskõlas parema õigusliku reguleerimise eesmärkidega, mille poole komisjon püüdleb, nimelt eesmärgiga lihtsustada regulatiivset keskkonda.³

Direktiivi riiklikku ülevõtmist uurides on komisjon sageli kasutanud tõlkeid. Mõned käesolevas aruandes esitatud ülevõtmise probleemid võivad seetõttu tuleneda tõlkeprobleemidest.

2. DIREKTIIVI PÕHISÄTTED

Direktiivi eesmärk on tagada, et tarbijad, kes ostavad kaupu või teenuseid sidevahendeid kasutades ja ei ole seetõttu otseses kokkupuutes müüjaga, oleksid võrdsetes tingimustes müüjaga otseses kokkupuutes olevate tarbijatega.

¹ EÜT L 144, 4.6.1997, lk 19.

² Artikli 15 lõikes 4 on sätestatud, et „hiljemalt neli aastat pärast käesoleva direktiivi jõustumist esitab komisjon Euroopa Parlamendile ja nõukogule ettekanne käesoleva direktiivi rakendamise kohta, lisades vajaduse korral ettepanekud selle läbivaatamiseks.“

³ Vt Komisjoni teatis Nõukogule ja Euroopa Parlamendile – Parem õiguslik reguleerimine majanduskasvu edendamiseks ja töökohtade loomiseks Euroopa Liidus (KOM(2005) 97 lõplik), 16 märts 2005 ning Komisjoni teatis Euroopa parlamendile, Nõukogule, Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele ja Regioonide Komiteele - Ühenduse Lissaboni kava rakendamine - Õiguskeskkonna lihtsustamise strateegia (KOM(2005) 535 lõplik), 25. oktoober 2005. Tarbijakaitsealase ühenduse õigustiku läbivaatamine on tähtsal kohal viimati nimetatud teatisele lisatud jätkuvas lihtsustamisprogrammis.

Direktiiv hõlmab nii tooteid kui ka teenuseid. Direktiivi artiklis 3 sätestatakse siiski erandid direktiivi mõnedest või kõikidest sätetest teatavat liiki lepingute puhul. Erandid tulenevad lepingu aluseks olevate toodete või teenuste omadustest. Erandite hulka kuuluvad oma keerulisuse ja väärtuse tõttu finantstehingud, mille kohta on olemas eraldi direktiiv 2002/65/EÜ,⁴ milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ning mis lähitulevikus samuti läbi vaadatakse.⁵ Seetõttu finantsteenuseid käesolevas aruandes ei käsitleta. Direktiivi 2002/65/EÜ läbivaatamisel võetakse siiski arvesse käesoleva direktiivi läbivaatamise järeldusi (nt järeldused “püsiva andmekandja”) kohta.

Direktiivi artiklis 4 on sätestatud teave, mis tuleb tarbijale anda enne lepingu sõlmimist. See teave on vastavuses teabega, mida tarbija saaks müüjalt vahetu ostu korral, nt kauba või teenuste põhiaandmed ja hind koos kõigi maksudega. Direktiivis on sätestatud ka teabe esitamise viis ja aeg.

Tarbijate kaitsmiseks pärast lepingu sõlmimist on direktiivi artiklis 5 sätestatud, et tarbijale tuleb esitada tarnija tegevuskoha geograafiline aadress, millele tarbija võib saata kaebusi. See nõue tuleb täita kirjalikult või mõne muu püsiva andmekandja abil teatava aja jooksul. Lisaks tuleb vastavalt artikli 5 lõikele 1 enamikel juhtudel saata kirjalik kinnitus eelteabe ja ka lisateabe kohta, mis on asjakohane pärast lepingu sõlmimist, nt teave olemasolevate müügiärgsete teenuste ja garantiide kohta.

Kuna sidevahendi kaudu tooteid või teenuseid ostev tarbija ei saa tellides olla päris kindel, kas tema ost vastab tema vajadustele, siis on direktiivi sätestatud vähemalt 7 tööpäeva pikkune taganemisõigus. Seda õigust kasutades ei pea tarbija oma otsust põhjendama. Tarbija suhtes ei tohi kohaldada mingeid sanktsioone ning makstud summa tuleb viivitamata tagastada. Tarbijalt võib nõuda ainult kauba tagastamisega seotud kulude tasumist. Vastavalt artikli 6 lõikele 3 on taganemisõiguses kauba laadist tulenevaid erandeid (nt kergriknevad kaubad).

Direktiiv kaitseb tarbijaid ka lepingu täitmise viivitamise eest. Artiklis 7 on sätestatud, et tarnija peab täitma tellimuse kõige rohkem 30 päeva jooksul alates päevast, mis järgneb päevale, mil tarbija tarnijale tellimuse edastas. Liikmesriikidele anti vabadus sätestada asenduskaupade või teenuste saatmise kord, kui algselt tellitud kaubad või teenused ei ole kättesaadavad. Kui liikmesriigid ei ole asenduskaupade saatmist sätestanud või tarnija ei paku asendavat toodet, tuleb tarbijale raha täielikult tagastada 30 päeva jooksul.

Artiklis 10 on nõutud, et faksi või automaatvalimissüsteemi kasutamiseks peab tarnija saama tarbija eelneva nõusoleku. Teisi sidevahendeid võib kasutada juhul, kui tarbija ei ole selle vastu.

⁴ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiiv 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ (EÜT L 271. 9.10.2002, lk 16).

⁵ Komisjoni teatis – Euroopa Parlamendi ja Nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiivi 2002/65/EÜ (milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse Nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ) läbivaatamine (KOM(2006) 161 lõplik).

Aruandes ei käsitleta artiklis 9 sätestatud tellimata asja saatmist või teenuse osutamist, sest need sätted asendatakse ja ühtlustatakse ebaausate kaubandustavade direktiivi⁶ artiklis 15. Käesolevas aruandes ei käsitleta ka artiklis 8 sätestatud kaardimaksetega seonduvaid küsimusi, sest hetkel käivad läbirääkimised komisjoni maksteenuseid käsitleva ettepaneku üle,⁷ kus soovitakse artikkel 8 välja jätta. Kaitsevahendeid käsitlevaid sätteid (artikkel 11) vaadeldakse läbivaatamise ja komisjoni sellealase töö laiemas kontekstis.

3. MÕISTED – ARTIKKEL 2

Artiklis 2 on sätestatud direktiivis kasutatavad põhimõisted. Mõisted *tarbija* ja *tarnija* ei ole omased ainult kaugmüüki käsitlevatele õigusaktidele ning seetõttu käsitletakse neid ühenduse õigustiku läbivaatamise laiemas kontekstis.

Artikli 2 lõikes 1 sätestatud mõiste *sidevahendi abil sõlmitud leping* ei ole erilisi probleeme tekitanud. Liikmesriigid on üldiselt direktiivi sõnastust üsna täpselt järginud. Kuigi komisjonile ei ole laekunud kaebusi märkuse *kaugmüügi või -teenuste osutamise skeemi alusel* kohta, on komisjonil siiski arvamus, et tarbijad ei ole teadlikud, et direktiivi ei kohaldata, kui tarnija teostab kaugmüüki vaid pisteliselt. Mitmed liikmesriigid, näiteks Prantsusmaa, Läti ja Slovakkia ei ole seda märkust üle võtnud, võib olla selleks, et nimetatud probleemi ei tekiks.

Komisjon on seisukohal, et *sidevahendi* praegune määratlus on piisavalt paindlik, et hõlmata uusi kaugmüügi vahendeid, näiteks m-äri (st lühisõnumi (SMSi) teel toimuv kaubandus). Mõiste ülevõtmist teatavates liikmesriikides tuleb siiski täpsustada. Näiteks Tšehhi Vabariik on välja jätnud *kirjavahetuse*.

Tšehhi Vabariik, Taani, Saksamaa, Prantsusmaa, Kreeka, Läti, Poola, Rootsi, Austria, Slovakkia ja Sloveenia ei ole komisjoni teavitanud mõiste *sidevõrgu operaator* ülevõtmisest, selle mõiste ülevõtmist Hispaanias, Leedus, Maltal ja Madalmaades on vaja täpsustada.

Mõistetega seotud küsimused esinevad ka aruande teistes osades.

4. KOHALDAMISALA – ARTIKLI 3 ERANDID

Direktiivi artiklis 3 sätestatakse siiski erandid direktiivi mõnedest või kõikidest sätetest teatavat liiki sidevahendi abil sõlmitud lepingute puhul. Komisjon peab tegema kindlaks, kas erandid on jätkuvalt asjakohased, või vajavad need läbivaatamist, laiendamist või kehtetuks tunnistamist. Käesolevas aruandes käsitletakse mitmeid probleeme, millega komisjon on kokku puutunud.

Liikmesriigid on erandeid üle võtnud väga erinevalt. Näiteks Madalmaades on välja jäetud kinnisvara ehitamine, kuid mitte selle müük.

⁶ Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2005/29/EÜ, 11. mai 2005, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (ebaausate kaubandustavade direktiiv) (EÜT L 149, 11.6.2005, lk 22).

⁷ KOM(2005) 603 lõplik, kavandatav artikkel 81.

Komisjon on puutunud kokku mitmete küsimustega, mis vajavad selgitamist. Näiteks Belgia ei ole komisjonile edastanud teavet artiklis 3 sätestatud erandite kohta, välja arvatud finantsteenuste kohta käiv. Komisjon teab, et vähemalt mõned erandid on üle võetud.

Hispaania ja Luksemburgi riiklikes kaugmüüki käsitlevates õigusaktides on lisaks artiklis 3 sätestatud eranditele ette nähtud ka elektrooniliste kanalite kaudu sõlmitud lepingute puhul tehtavad üldised erandid, kuigi e-kaubanduse direktiivis⁸ on sätestatud, et direktiiv seda ei piira.

On vaja selgitada direktiivi ja kinnisvara osajalise kasutamise direktiivi⁹ suhteid ning mõiste *kinnisasi* tähendust. Mõned liikmesriigid, sh Ungari, Taani, Sloveenia ja Ühendkuningriik on ülevõtmisel osajalisuse täielikult või osaliselt kohaldamisalast välja jätnud, kuid teised liikmesriigid mitte.

Pärast direktiivi vastuvõtmist on märgatavalt kasvanud *on-line* oksjonite populaarsus, mis on põhjustanud tarbijakaebuste arvu suurenemise. Kui algselt olid eBay taolised leheküljed suunatud kasutatud kaupade müügile tarbijalt tarbijale, siis järjest rohkem kasutatakse neid uute kaupade müügiks tarnijalt tarbijale. Komisjon on teadlik, et liikmesriikide kohtupraktikas on eBayd peetud oksjonikorraldajaks ning direktiivi kohaldamisalast välja jäetud. Ülevõtmist kontrollides on saanud selgeks, et vaja on jälgida mõiste *oksjon* tähendust riiklikus õiguses. Prantsusmaal kehtib erand ainult "*avalike*" oksjonite kohta, Taanis selliste oksjonite kohta, mille toimumispaigas on tavaliselt enamik osalejaid kohal. Mõned liikmesriigid on erandi üle võtnud ainult osaliselt (nt Eestis hõlmab oksjonitele tehtav erand ainult seda, et taganemisõigust ei kohaldata).

Tundub, et mõned liikmesriigid on artikli 3 lõike 2 osalisi erandeid laiendanud direktiivi kõikidele sätetele (nt Sloveenia, Tšehhi Vabariik ja Kreeka). Teiste liikmesriikide seadused on selles küsimuses ebaselged (nt Läti, Soome, Leedu, Madalmaad, Sloveenia, Taani, Kreeka, Poola, Ungari). Näiteks artikli 3 lõike 2 esimeses taandes esinev mõiste "*regulaarsed kohaletoojad*" on põhjustanud tõlgendusprobleeme. Komisjoni tõlkes Soome kaugmüügiseadusest kasutatakse mõistet "*regulaarne jaotussüsteem*", mis võib olla laiem. Ungari on direktiivi üle võtnud nii, et see mõiste hõlmab tarbijatele iga päev toodavat kaupa. Uute turuarengute tõttu, näiteks toidukaupade järjest suurenev tellimine Internetist, võib olla vajalik selle erandi läbivaatamine. Nende erandite kohaldamisel on kasutatud ka miinimumklauslit. Näiteks Poola seaduses puudub viide jookidele või muudele igapäevaseks tarbimiseks ettenähtud kaupadele.

Tundub, et artikli 3 lõike 2 teine taane on samuti mitmes liikmesriigis tekitanud tõlgendusprobleeme. Näiteks Läti, Leedu ja Poola on erandit laiendanud lepingutele, mille täitmise kuupäev määratakse alles pärast lepingu sõlmimist. Euroopa Kohtu otsuses *Easycar*¹⁰ kohtuasjas leidis kohus, et direktiivis määratletud *transporditeenused* hõlmavad ka autorentiteenuseid. See näitab, et direktiiv ei kata mõningaid sidevahendi abil sõlmitud

⁸ Euroopa parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/31/EÜ infoühiskonna teenuste teatavate õiguslike aspektide, eriti elektroonilise kaubanduse kohta siseturul (direktiiv elektroonilise kaubanduse kohta) (EÜT L 178, 17.7.2000, lk 1) artikli 3 lõige 1 koos põhjendusega 11.

⁹ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. oktoobri 1994. aasta direktiiv 94/47/EÜ ostjate kaitse kohta, mis puudutab kinnisvara osajalise kasutamise õiguse ostu-müügilepingute teatavaid aspekte (EÜT L 280, 29.10.1994, lk 83).

¹⁰ Kohtuasi C-336/03 *Easycar (UK) Ltd v Office of Fair Trading*, Euroopa Kohtu lahendid 2005, lk I-1947.

lepinguid, mida komisjon ja vähemalt mõned liikmesriigid¹¹ soovisid. Mõiste *vaba aja veetmise teenused* võib samuti olla ebaselge. See aitab selgitada, miks õigus teatavatel asjaoludel artikli 7 lõiget 2 vabaõhutegevusele mitte kohaldada, üle võetud ainult Küprosel, Iirimaal, Portugalis ja Ühendkuningriigis. Nendes liikmesriikides, kus on erandit kohaldatud, võib mõiste *teatavatel asjaoludel* ebatäpsus suurendada õiguslikku ebakindlust nii tarbijate kui ka firmade jaoks.

5. EELTEABE NÕUE – ARTIKKEL 4

Artiklis 4 sätestatud eelteabe nõue põhjustab olulisi tõlgendusprobleeme.

Kuigi suur osa liikmesriike on artikli 4 lõike 1 sõna-sõnalt üle võtnud, on enamik neist kasutanud miinimumklauslit riikliku tarbijakaitse tõhustamiseks. Ülevõtmise kontroll on näidanud, et teatavad nõuded on mõnes liikmesriigis halvasti üle võetud. Aruandes keskendutakse neile nõuetele, mis võivad olla halvasti üle võetud direktiivi tõlgendamisprobleemide tõttu.

Eelteabe andmise aeg ja tingimused tuleb võib-olla läbi vaadata, et tagada tarbijate asjakohane informeeritus ajall, kui ta otsustab, kas tehing sõlmida või mitte. Artikli 4 lõike 1 väljendit *piisavalt vara enne lepingu sõlmimist* ja artikli 4 lõike 2 väljendit *selgelt ja arusaadavalt, kasutatud sidevahendile vastaval viisil* on tõlgendatud erinevalt. Näiteks tundub, et Poolas on vaja esitada eelteave enne sidevahendi kasutamist.

Artikli 4 lõike 1 punktis c nõutud teave kauba või teenuste hinna kohta, on hea näide näitamaks, kuidas eelteave võib määrata, kas tarbija sooritab tehingu. Mõned liikmesriigid, kaasa arvatud Belgia ja Rootsi, ei ole direktiivi üle võttes sõnaselgelt väljendanud maksudega seonduvat. Komisjon soovib koos nendega selgitada, kas see on riigi seaduste põhimõte, et hinnale viidates peavad maksud olema alati sisse arvestatud. Komisjon kaalub ka, kas direktiivis peaks sõnaselgelt viitama ka teistele tarbijate kuludele, nagu reserveerimis- ja kättetoimetamiskulud, võttes arvesse ebaausate kaubandustavade direktiivi artikli 7 lõike 4 punkti c.

Komisjon on teadlik ka hindade läbipaistvuse ja *tasuliste telefoniteenustega* seotud probleemidest. Komisjon uurib, kas *tasulisi telefoniteenuseid* käsitlevaid asjakohaseid direktiivi sätteid tuleks karmistada, näiteks eelteavitamist artikli 4 lõike 1 punktis g nimetatud *sidevahendi kasutamise maksumus, kui seda ei arvutata põhitariifi alusel* puhul.

Enamik liikmesriike on kasutanud miinimumklauslit, et muuta kohustuslikuks aadressi teatavaks tegemine, kuhu võib saata kaebusi (nt Austria, Tšehhi Vabariik, Taani, Soome, Luksemburg, Malta, Slovakkia, Sloveenia), ning mitmed liikmesriigid on valinud võimaluse märkida, kas taganemisõigust kohaldatakse või mitte (nt Belgia, Saksamaa, Itaalia, Madalmaad, Sloveenia, Hispaania).

Miinimumklauslit on kasutatud ka mitmel muul viisil. Näiteks Itaalias võib tarbija nõuda eelteavet itaalia keeles, kui kasutatakse isiklikke sidevahendeid; Eesti ja Hispaania on kehtestanud lisateabe nõude asenduskaupade puhul.

¹¹ Prantsusmaa, Hispaania ja Ühendkuningriik.

Suur hulk liikmesriike ei ole otseselt üle võtnud artikli 4 lõikes 2 sätestatud heauskuse nõuet ja/või ei ole viidanud teatavate tarbijate, sealhulgas alaealiste, kaitsele. Neid sätteid uuritakse läbivaatamise käigus lähemalt.

6. TEAVET KINNITAV KIRI – ARTIKKEL 5

Artiklis 5 on sätestatud teabe kirjalik kinnitamine, mille hulgas on ka enamik artiklis 4 sätestatud teabest. Seetõttu tuleb artiklit 5 vaadelda koos artikliga 4. Teavet kinnitava kirja saatmise aega tuleb arutada mitme liikmesriigiga (Taani, Saksamaa, Ungari, Läti, Leedu, Poola).

Kinnitavas kirjas esitatavat teavet tuleb mõne liikmesriigi puhul kontrollida, sest mitmed liikmesriigid on osa nõutavast teabest välja jätnud (nt Tšehhi Vabariigis tuleb kirjalikult kinnitada ainult tarnija samasus ja asukoht).

Lisaks on miinimumklausel põhjustanud erinevusi riiklikes nõuetes, näiteks keelenõuded (Küpros, Kreeka, Hispaania) või kirjalikult esitatava lisateabe nõue. Teabe kinnitamine, eelkõige taganemisõiguse puhul, on tekitanud mitmeid uusi riiklikke reegleid. Küpros on sätestanud taganemisõiguse teate, mis tuleb tarbijale edastada koos teavet kinnitava kirjaga. Hispaanias peab tarnija koos teavet kinnitava kirjaga saatma taganemise/loobumise dokumendi, mis sisaldab ettenähtud teavet. Belgia on ette näinud vastava vorminguga standardsätteid ja sanktsioonid, kui seda ei tehta.

Mõned liikmesriigid ja sidusrühmad on tõstatanud vajaduse selgitada artikli 5 lõikes 1 sätestatud *püsiva andmekandja* mõistet seoses uute tehnoloogiate ja direktiiviga 2002/65/EÜ. Itaalia on tõlgendusprobleemi vältinud, kehtestades karmimad reeglid, s.t kinnituse võib muul püsival andmekandjal edastada üksnes siis, kui tarbija nii soovib. Leedu, Tšehhi Vabariik, Slovakkia ja Poola on viidet *püsivale andmekandjale* vältinud.

7. TAGANEMISÕIGUS – ARTIKKEL 6

Neljas tarbijadirektiivis, kaasa arvatud kõnealuse direktiivi artiklis 6 nimetatud taganemisõigust kasutatakse sageli näitena ühenduse õigustiku ebajärjekindlusest (nt nn järelemõtlemisaeg on direktiiviti erinev)¹² ja riiklikest erinevustest, mis tulenevad miinimumsätte kohaldamisest. Kaugmüügi korral on direktiivi kohaselt tarbijal minimaalselt 7 tööpäeva jooksul õigus lepingust taganeda. Liikmesriigid on selle nõude erinevalt üle võtnud, kõige tavalisemad on 7 tööpäeva või 14 kalendripäeva (vt IV lisa).

Artikli 6 lõike 1 ülevõtmine, kus on sätestatud taganemisperioodi kestus ja algusaeg, ei ole erilisi probleeme põhjustanud. Prantsusmaa taganemisperioodi arvestatakse mõiste *jours francs* alusel, selle mõiste täpne sisu tuleb Prantsusmaa ametiasutustega täpsustada. Taganemisperioodi algusaja määratlemine tõstatab raskemaid küsimusi. Näiteks võib *kauba vastuvõtmist* liikmesriikides erinevalt tõlgendada. Teema, millal toimus kauba vastuvõtmine on mõnikord üles kerkinud (nt kui pakk toimetatakse kohale ajal, mil tarbija pole kodus, siis

¹² Kinnisvara osajaalise kasutamise direktiivis on miinimum 10 kalendripäeva, samas kui lävemüügi direktiivis 85/577/EMÜ on miinimum 7 päeva (Nõukogu direktiiv, 20. detsember 1985, tarbija kaitsmise kohta väljaspool ärruume sõlmitud lepingute korral, EÜT L 372, 31.12.1985, lk 31). Finantsteenuste kaugturstust käsitlevas direktiivis on miinimum 14 päeva.

kas kauba vastuvõtmine toimus siis, kui postiljon jättis teate, et pakki ei saanud kätte toimetada, või kui tarbija postkontoris pakil järel käis) ning seda arutatakse laiemal läbivaatamise käigus. Komisjon arutab ka selle üle, kas tuleks läbi vaadata ka kaupade kohaletoimetamine osadena. Saksamaal, Eestis, Lätis ja Rootsis on seaduses määratletud, et taganemisperiod algab esimese osa kaupade kättetoimetamisest. Tundub, et põhjendus 10 võimaldab sellist tõlgendust. Komisjon on arvamusel, et kui tellimus hõlmab erinevaid tooteid, peab tarbijale jääma taganemisõigus pärast iga tellitud toote kättesaamist. Õigus ei laiene olukorrale, kus üks toode toimetatakse kätte osadena. Näiteks tuleks erinevalt käsitleda olukordi, kui internetist on tellitud kaks raamatut (nt romaan ja biograafia), kuid neid ei saa ühes pakis kätte toimetada, sest üks neist ei ole hetkel kättesaadav, või on tellimus entsüklopeediale, mis toimetatakse kätte pika ajaperioodi jooksul.

Mitme liikmesriigiga tuleb arutada ka lepingust taganemise rahalisi sanktsioone ja/või tagasimakse aega (artikli 6 lõiked 1 ja 2) (nt Tšehhi Vabariik ei ole ilmselt üle võtnud artikli 6 lõiget 2 ning Saksamaa ja Leedu ei ole viidanud tagasimakse ajale). Ungari ülevõtmine on ebaselge, samuti jäävad ebaselgeks Austria ja Rootsi sanktsioonid. Soomes peab tagasimakse sooritama 30 päeva jooksul pärast kauba tagastamist. Kuna direktiivis ei ole otseselt määratletud, millal see 30päevane periood kehtima hakkab, kas lepingust taganemise teatest või päevast, mil tarnija kauba tagasi saab, siis ei ole ka selge, kas selline tõlgendus on sobiv.

Artikli 6 lõikes 3 on loetletud taganemisõiguse erandid. Üldiselt on need erandid õigesti üle võetud, kuid vaja on mõningaid selgitusi (nt Hispaanias, Luksemburgis, Itaalia ja Poolas võivad artikli 6 lõike 3 põhjal tehtavad erandid olla laiemad, kui direktiivis lubatud). Neid erandeid uuritakse läbivaatamise käigus täpselt, et selgitada välja nende ajakohasus.

Artikli 6 ülevõtmisel on taas kasutatud miinimumklauslit. Mõningaid artikli 6 lõike 3 erandeid ei ole Euroopas ühtmoodi üle võetud (nt Belgias ei kehti erand, kui tarnija ei ole eelteabe andmise käigus teatanud, et taganemisõigust ei ole, Taanis kehtib erand ajalehtedele ainult teatavatel tingimustel). Riiklikud erinevused tulevad selgelt esile, kui vaadata taganemisõiguse kasutamise tingimusi. Portugalis tuleb kaubad tagastada 30 päeva jooksul, mõnedes liikmesriikides on sätestatud lepingust taganemise vorm, paljudes liikmesriikides, kaasa arvatud Ühendkuningriigis, Soomes ja Portugalis on sätestatud, et tarbija peab kaupade eest hoolt kandma, kui need on tema valduses. Liikmesriigid on kasutanud erinevaid võimalusi ka kaupade tagastamisega seotud kulude katmiseks. Näiteks maksab tarbija tagastamisega seotud kulud kõikidel juhtudel (Küpros), teatavatel juhtudel (Ühendkuningriik, Iirimaa, Belgia), tarbija kannab kulud tarnija nõusolekul (Eesti, Malta) ja tarnija kannab kulud, kui kauba saab tagastada tavaposti kasutades (Soome). Eestis kannab tarbija tagastamisega seotud kulud kuni 10 euro ulatuses.

Kõik liikmesriigid ei ole teatanud artikli 6 lõike 4 ülevõtmisest, mis hõlmab ka krediitolepingu tühistamist tagastamisõiguse kasutamise korral (nt Sloveenia), ning teiste riikidega tuleb ülevõtmist selgitada (Tšehhi Vabariik, Küpros Poola).

Tasub märkida, et Belgia ülevõtmismeetmed võimaldavad luua erireeglid väikestele ja keskmise suurusega ettevõtetele. Kuigi komisjonil ei ole andmeid selle õiguse kasutamisest, võivad sellised erireeglid rikkuda käesolevat direktiivi.

8. LEPINGU TÄITMINE – ARTIKKEL 7

Lepingu täitmist käsitleva artikli 7 ülevõtmisel on üldiselt probleeme lepingu täitmise ajaga. Tuleb märkida, et artikli 7 lõike 1 ülevõtmisest ei ole teatanud ei Tšehhi Vabariik ega Saksamaa.

Artikli 7 kohta tuleb märkida, et termineid on kogu direktiivis, aga eriti artiklis 7 kasutatud ebajärjekindlalt. Artiklis 7 kasutatakse väljendit *päev*, artiklis 6 aga *tööpäev*. Lisaks on artikli 7 lõikes 1 sätestatud päev, mil arvestusperiood kehtima hakkab (*alates päevast, mis järgneb päevale, mil tarbija tarnijale tellimuse edastas*), artikli 7 lõikes 2 on see jäänud märkimata. Artikli 7 lõiget 2 on selle praeguses sõnastuses tõlgendatud mitmel erineval viisil. Mõned liikmesriigid on ajapiirangut kohaldanud ainult tagasimakse puhul, teised nii tagasimakse kui ka teate puhul, et kaup või teenused ei ole kättesaadavad. Seda küsimust tuleb arutada Eesti, Kreeka, Ungari, Läti, Leedu, Madalmaade, Austria ja Ühendkuningriigiga. Mõned liikmesriigid, nagu Soome, Küpros, Sloveenia ja Slovakkia on vastupidiselt mõningaid ajapiiranguid karmistanud. Prantsusmaa ja Taani kohaldavad rahalist sanktsiooni intressi näol.

Artikli 7 lõike 3 ülevõtmine on mõnes liikmesriigis samuti puudulik. Näiteks Itaalias puudub viide väljendile *selgesti ja arusaadavalt*, millega tuleb tarbijale teatada võimalusest, et tarnitakse samaväärse kvaliteedi ja hinnaga kaupa või teenuseid. Eesti on seda probleemi vältinud nii, et artikli 4 ja 5 ülevõtmisel on sätestatud ka teavitamise nõue. Belgia, Luksemburg, Taani, Saksamaa ja Austria on kasutanud oma õigust artikli 7 lõike 3 asenduskaupu käsitlevaid sätteid mitte üle võtta.

9. TEATAVATE SIDEVAHENDITE KASUTAMISE PIIRANGUD – ARTIKKEL 10

Paljud liikmesriigid on jätnud selle artikli osaliselt või täielikult üle võtmata. Seda võib õigustada asjaoluga, et hilisemates ühenduse õigusaktides on sätestatud samad piirangud. Eraelu puutumatus ja elektroonilist sidet käsitlevas direktiivis 2002/58/EÜ¹³ on sätestatud, et liikmesriigid peavad tagama, et inimsekkumist mittevajavate automatiseeritud kõnevalimissüsteemide (automaatvalimissüsteemid), fakside või elektronposti kasutamine otseturustuseks on lubatud ainult nende abonentide puhul, kes on selleks andnud eelneva nõusoleku (nn *opt-in* süsteem). Teiste sidevahendite puhul peavad liikmesriigid ise otsustama, kas nad kasutavad nõusoleku (*opt-in*) või keeldumise (*opt-out*) süsteemi.

10. JÄRELDUSED

Direktiivi ülevõtmine liikmesriikides on tekitanud mitmeid püsivaid ja ilmseid probleeme. Paljud nendest võivad olla põhjustatud direktiivi sõnastusest. Kuigi direktiiv tundub olevat piisavalt paindlik, et hõlmata uusi tehnoloogiaid ja turundusvõtteid, ei pruugi direktiivi praktiline kohaldamine ajaproovile vastu pidada. Direktiivis sätestatud õiguste ja kohustuste täitmine ei ole alati teostatav. Lisaks on ülevõtmise kontrolli käigus avastatud mitmeid erinevusi riikide seadustes, mis tulenevad miinimumklausli kasutamisest. Hetkel ei ole selge, kuidas need erinevused mõjutavad siseturu toimimist ja tarbijate usaldust. Komisjon peab selles selgusele jõudma, et otsustada, kas direktiiv vajab läbivaatamist.

Neid küsimusi uuritakse lähemalt ühenduse õigustiku läbivaatamise käigus. Komisjon peab läbivaatamisel arvesse võtma mitte ainult tarbijakaitset käsitlevaid õigusakte, vaid ka muude valdkondade õigusakte, nagu e-äri ja eraelu puutumatus.

¹³ Euroopa parlamendi ja nõukogu direktiiv 2002/58/EÜ, 12. juuli 2002, milles käsitletakse isikuandmete töötlemist ja eraelu puutumatus kaitset elektroonilise side sektoris (eraelu puutumatus ja elektroonilist sidet käsitlev direktiiv), EÜT L 201, 31.7.2002, lk 37.

ILISA

LIIKMESRIIKIDE RAKENDUSMEETMETE TABEL

Liikmesriik	Komisjonile teadaolevad rakendusmeetmed 1. aprillil 2006	Seaduse jõustumise kuupäev
Österreich	Bundesgesetz, mit dem Bestimmungen über den Vertragsabschluß in Fernabsatz in das Konsumentenschutzgesetz eingefügt und das Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984 sowie das Produkthaftungsgesetz geändert werden (Fernabsatz-Gesetz) BGBl. Nr. 185/1999	1 June 2000
Belgique	Loi du 14 juillet 1991 sur les pratiques du commerce et sur l'information et la protection du consommateur, modifiée par la loi du 25 mai 1999 transposant la directive européenne concernant la protection des consommateurs en matière de contrats à distance.	1 November 1999?
Kypros	Ο περί της Σύναψης Καταναλωτικών Συμβάσεων εξ Αποστάσεως Νόμος του 2000 (Ν.14(Ι)/2000)	28 March 2000
Česká republika	Zákon č. 367/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony	1 January 2001
Danmark	Bekendtgørelse af lov om visse forbrugeraftaler (Dørsalg mv., fjernsalg og løbende tjenesteydelser) (Forbrugeraftaleloven), som ændret ved lov nr 262 af 6. maj 1993, lov nr. 1098 af 21. december og lov nr. 442 af 31. maj 2000.	1 June 2000 and 1 July 2000
Eesti	Võlaõigusseadus RT I 2004, 37, 255	1 May 2004
Suomi	Laki kuluttajansuojalain muuttamisesta, 15.12.2000 (Suomen säädöskokoelma 2000 N° 1072) Laki sopimattomasta menettelystä elinkeinotoiminnassa annetun lain 2 §:n muuttamisesta, 15.12.2000 (Suomen säädöskokoelma 2000 N° 1073).	1 March 2001
France	Articles 5 à 15 de l'ordonnance n° 2001-741 du 23 août 2001 et Article 36 de la Loi n°2001-1062 du 15 novembre 2001 relative à la sécurité quotidienne	25 August 2001
Deutschland	Gesetz über Fernabsatzverträge und andere Fragen des Verbraucherrechts sowie zur Umstellung von Vorschriften auf Euro vom 27. Juni 2000	30 June 2000
Ellás	Κοινή Υπουργική Απόφαση Ζ1-496/2000 περί πωλήσεων από απόσταση και συγκριτικής διαφήμισης, τροποποιητική του Ν.2251/94 για την Προστασία των Καταναλωτών	18 December 2000
Magyarország	1997. évi CLV. törvény a fogyasztóvédelemről 17/1999. (II. 5.) Korm. rendelet a távollévők között kötött szerződésekről	No information
Ireland	European Communities (Protection of Consumers in Respect of Contracts made by Means of Distance Communication) Regulations 2001 (S.I. 207 of 2001)	15 May 2001

Italia	Decreto Legislativo 6 settembre 2005, n.206, “Codice del consumo, a norma dell’ articolo 7 della legge 29 luglio 2003, n.229”.	23 October 2005 (originally transposed in a decree taking effect in October 1999)
Latvija	Patērētāju tiesību aizsardzības likums, Grozījumi: 22.11.2001. likums Miniostru kabineta 2002.gada.28 maija noteikumi Nr 207 “Noteikumi par distances līgumi”	No information
Lietuva	Lietuvos Respublikos vartotojų teisių gynimo įstatymo pakeitimo įstatymas Nr. VIII – 1946 (nauja redakcija) Lietuvos Respublikos ūkio ministro 2001 m. rugpjūčio 17 d. įsakymas Nr.258 „Dėl daiktų pardavimo ir paslaugų teikimo, kai sutartys sudaromos naudojant ryšio priemones, taisyklių patvirtinimo	No information
Luxembourg	Loi du 16 avril 2003 concernant la protection des consommateurs en matière de contrats à distance et abrogeant l’article 7 de la loi modifiée du 25 août 1983 relative à la protection juridique du consommateur	11 May 2003
Malta	Distance Selling Regulations (LN186/01) Consumer Affairs Act (Chapter 378)	1 January 2002
Nederland	Wet van 21.12.2000 tot aanpassing van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek aan richtlijn nr. 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten (PbEG L 144) (21.12.2000)	1 February 2001
Polska	Ustawa z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny	30 June 2000
Portugal	Decreto-Lei nº 143/2001 de 26 de Abril 2000	25 May 2001
Slovenska republika	Zákon č. 108/2000 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji	1 April 2000
Slovenija	Zakon o varstvu potrošnikov - uradno prečiščeno besedilo (N 700-01/190-6/24 (ZVPot-UPB1))	2003
España	Ley 47/2002, de 19 de diciembre, de reforma de la Ley 7/1996, de 15 de enero, de Ordenación del Comercio Minorista, para la transposición al ordenamiento jurídico español de la Directiva 97/7/CE, en materia de contratos a distancia, y para la adaptación de la Ley a diversas Directivas comunitarias	1 January 2003
Sverige	Lag (2000:274) om konsumentskydd vid distansavtal och hemförsäljningsavtal	1 June 2000
United Kingdom	The Consumer Protection (Distance Selling) Regulations 2000 (SI 2000 No. 2334) as amended by The Consumer Protection (Distance Selling) (Amendment) Regulations 2005 (SI 2005 No. 689)	31 October 2000

II LISA

AVALIKU KONSULTEERIMISE KÜSIMUSED

Komisjon soovib koguda liikmesriikide ja sidusrühmade arvamusi direktiivi kohaldamise kohta ja direktiivi sobivuse kohta uute turutingimuste ja/või toodete puhul. Sel eesmärgil on koostatud avaliku konsulteerimise küsimuste nimekiri. Et saada tervikpilt komisjoni avastatud probleemidest kaugmüügi valdkonnas, tuleb küsimusi vaadelda üheskoos aruandega, millele küsimustik on lisatud. Teretulnud on ka tähelepanekud probleemide kohta, mida aruandes või küsimustikus pole käsitletud.

Pärast konsultatsiooniperioodi lõppu avaldab komisjon vastuste kokkuvõtte oma veebisaidil. Huvitatud isikute vastused ja märkused avaldatakse Euroopa Komisjoni veebisaidil, välja arvatud juhul, kui saatja selgesõnaliselt palub neid mitte avaldada. Vastused sisestatakse praegu koostatava tõendusmaterjali hulka, et jätkata tarbijaid käsitleva õigusliku raamistiku laiemat läbivaatamist.

Komisjon hindab ka vajadust korraldada avalik arutelu, et edendada mõttevahetust aruandes ja küsimustikus tõstatatud küsimuste üle. Tarbijaid käsitleva õigusliku raamistiku laiemal läbivaatamise kohta algatatakse roheline raamatuga avalik konsultatsioon, mille tulemusi komisjon ka arvesse võtab. Selles rohelises raamatus antakse ülevaade ühenduse õigustiku läbivaatamise olukorrast. Siiani kogutud tõendusmaterjali põhjal esitatakse rohelises raamatus ka võimalikud variandid tarbijaid käsitleva õigusliku raamistiku reformimiseks ning liikmesriikide ja sidusrühmade arvamused selle kohta, kuidas oleks kõige parem jätkata. Rohelise raamat on kavas vastu võtta 2006. aasta sügisel.

Kõik küsimustikule vastata soovivad huvitatud isikud peaksid oma vastused Euroopa Komisjonile saatma 21.11.2006. Palun vastake nii põhjalikult kui võimalik ja saatke oma märkused (märkega "First consultation on the Distance Selling Directive") kas aadressil:

European Commission
Directorate-General for Health and Consumer Protection
Rue de la Loi 200
B-1049 Brussels
Belgium

või e-posti aadressil SANCO-B2@ec.europa.eu

Artikkel 2 – Mõisted

1. Kas praegused mõisted *tarbija* ja *tarnija* on direktiiviga 97/7/EÜ reguleeritava valdkonna jaoks kohased? (*seda teemat käsitletakse ka ühenduse laiema tarbijakaitsealase õiguse läbivaatamise käigus*)
2. Kas praegune mõiste *sidevahendi abil sõlmitud leping* on piisavalt selge? Kas termin *kaugmüügi või -teenuste osutamise skeemi alusel* on selge, või tuleks tarbijakaitset laiendada kõikide sidevahendi teel sõlmitud lepingute suhtes, hoolimata sellest, kas tarnija tegeleb peamiselt kaugmüügiga?
3. Kas praegune mõiste *sidevahend* on piisavalt selge?
4. Kas oleks kasulik defineerida mõiste *sidevõrgu operaator*?
5. Kas mõne muu mõiste definitsioon on ebaselge, või on muid kaugmüügiga seotud mõisteid, mis tuleks defineerida?

Artikkel 3 – Erandid

6. Kas praegused erandid tuleks läbi vaadata, neid laiendada või need kehtetuks tunnistada, arvestades uusi turuaenguid (nt muusika ja muude teenuste allalaadimine) ja/või tehnoloogiaid (nt m-äri) ning tõlgendusprobleeme (nt Euroopa Kohtu otsus Easycar'i kohtuasjas, kus leiti, et *transporditeenuste* hulka kuuluvad ka autorenditeenused ning seetõttu ei kuulu viimased direktiivi kohaldamisalasse; laiade terminite, nagu *vaba aja veetmise teenused* kasutamine)?
7. Kas direktiivi 2002/65 artiklis 18 sõnastatud finantsteenuste definitsiooni lülitamine kõnealusesse direktiivi on lahendanud probleeme, mis liikmesriikidel olid direktiivi algsel ülevõtmisel? (*seda teemat käsitletakse üksikasjalikumalt direktiivi 2002/65 läbivaatamise käigus*)
8. Kas erand, mis kehtib kinnisvara ehitamise ja müügi kohta või kinnisvaraga seotud õiguste kohta, põhjustab tõlgendusprobleeme, nt kõnealuse direktiivi suhe kinnisvara osaajalise kasutamise direktiiviga?
9. Kas direktiiv peaks hõlmama oksjoneid või eri tüüpi oksjoneid?

Artikkel 4 – Eelteave

10. Kas artiklit 4 saaks paremini sõnastada (nt täpsemad sätted eelteabe andmise aja ja vormi kohta, uute nõuete sisseviimine või teatavate nõuete kehtetuks tunnistamine)?
11. Kas kõik tarbijarühmad (nt alaealised) on direktiiviga piisavalt kaitstud? Kui ei, siis kuidas saaks nende kaitset parandada?

Artikkel 5 – Teavet kinnitav kiri

12. Kas artikli 5 saaks paremini sõnastada (nt direktiivis 2002/65/EÜ defineeritud *püsiva andmekandja* definitsiooni sisseviimine; uue kirjalikult kinnitatava teabe kehtestamine või teatava teabe välja jätmine)?

13. Kas artikli 4 lõikes 1 ja artikli 5 lõikes 1 esitatud teabenõuete liitmine lihtsustaks reegleid nii tarbijate kui tarnijate jaoks?

Artikkel 6 – Taganemisõigus

14. Kas taganemisperioodi pikkus tuleks kõikides liikmesriikides ühtlustada ja kui pikk see sel juhul olema peaks? (*erinevates tarbijadirektiivides sätestatud taganemisperioodi pikkust käsitletakse ühenduse laiema tarbijakaitsealase õiguse läbivaatamise käigus. Kui soovite, võite siinkohal esitada oma märkused*)?

15. Kas taganemisõiguse kasutamise ja sellega seonduvate sanktsioonide reeglid vajavad selgitamist?

16. Kas praegused taganemisõiguse erandid tuleks läbi vaadata, neid laiendada või need kehtetuks tunnistada, arvestades uusi turuarenguid ja/või tehnoloogiaid?

17. Kas sätted kauba tagastamisega seotud kulude kohta tuleks kaugmüügi valdkonnas ühtlustada ning kes peaks sel juhul kandma kauba tagastamisega seotud kulud? (seda teemat käsitletakse ka laiema tarbijakaitsealase ühenduse õiguse läbivaatamise käigus)

Artikkel 7 – Lepingu täitmine

18. Kas artikli 7 sätted tagavad sidevahendite teel sõlmitud lepingute korrektse täitmise, st kas aja ja vormi reeglid on selged?

19. Kas artikli 7 lõike 3 vabatahtlik säte asenduskaupade kohta tuleks muuta kohustuslikuks, et tõsta tarbijakaitse taset ühtlaselt kogu siseturu piires?

Artikkel 10

20. Kas artikkel 10 tuleks sõnaselgelt kehtetuks tunnistada, et muuta selgemaks artikli 10 ja eraelu puutumatus ja elektroonilist sidet käsitleva direktiivi 2002/58/EÜ suhted?

Üldküsimused

21. Kuidas on miinimumklausli kasutamine, st liikmesriikide õigus kehtestada või säilitada rangemad sätted tarbijakaitse kõrgema taseme tagamiseks, mõjutanud piiriülest kaubandust ja konkurentsi, nt kas see on takistanud piiriülest kaubandust või asutamisõiguse kasutamist? Kui jah, siis tooge palun näiteid.

22. Kas teil on olnud muid kehtivast kaugmüügialasest õiguskorraldusest tulenevaid probleeme?

23. Kas teie arvates on muid kaugmüügi aspekte, mis vajaksid õiguslikku reguleerimist?

III LISA

LÄBIVAADATAVAD TARBIJAKAITSEDIREKTIIVID

Nõukogu 20. detsembri 1985. aasta direktiiv 85/577/EMÜ tarbija kaitsmise kohta väljaspool äriruume sõlmitud lepingute korral (EÜT L 372, 31.12.1985, lk 31).

Nõukogu 13. juuni 1990. aasta direktiiv 90/314/EMÜ reisipakettide, puhkusepakettide ja ekskursionipakettide kohta (EÜT L 158, 23.6.1990, lk 59).

Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT L 95, 21.4.1993, lk 29).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. oktoobri 1994. aasta direktiiv 94/47/EÜ ostjate kaitse kohta, mis puudutab kinnisvara osajalise kasutamise õiguse ostulepingute teatavaid aspekte (EÜT L 280, 29.10.1994, lk 83).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiiv 97/7/EÜ tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral (EÜT L 144, 4.6.1997, lk 19).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. veebruari 1998. aasta direktiiv 98/6/EÜ tarbijakaitse kohta tarbijatele pakutavate toodete hindade avaldamisel (EÜT L 80, 18.3.1998, lk 27).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. mai 1998. aasta direktiiv 98/27/EÜ tarbijate huve kaitsvate ettekirjutuste kohta (EÜT L 166, 11.6.1998, lk 51).

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiiv 1999/44/EÜ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta (EÜT L 171, 7.7.1999, lk 12).

IV LISA

TAGANEMISPERIOODI PIKKUS LIIKMESRIIKIDES

Liikmesriik	Taganemisperioodi pikkus
Austria	7 tööpäeva (selgesõnaliselt on välja arvatud laupäev)
Belgia	7 tööpäeva
Küpros	14 päeva
Tšehhi Vabariik	14 päeva
Taani	14 päeva
Eesti	14 päeva
Soome	14 päeva
Prantsusmaa	7 tööpäeva? (mõiste „jours francs“ nõuab selgitamist)
Saksamaa	2 nädalat
Kreeka	10 tööpäeva
Ungari	8 tööpäeva
Iirimaa	7 tööpäeva
Itaalia	10 tööpäeva
Läti	vähemalt 14 päeva
Leedu	7 tööpäeva
Luksemburg	7 tööpäeva
Malta	15 päeva
Holland	7 tööpäeva
Poola	10 päeva
Portugal	14 päeva
Slovakkia	7 tööpäeva
Sloveenia	15 päeva
Hispaania	7 tööpäeva selle riigi seaduste alusel, kuhu kaup toimetatakse
Rootsi	14 päeva
Ühendkuningriik	7 tööpäeva